

Sinne lugu on kirjutatud ühe konkursi raames ning originaalis ilmus see saksa keeles (Meine Müdigkeit – eine Begegnung). EULARi ehk Euroopa Reumaliiga Stene auhinna konkursil (http://www.eular.org/index.cfm?framePage=/soc_leagues_stene_prize.cfm) peeti seda lookest auhinna vääriliseks. Suurimaks tunnustuseks olid aga kirjad ja meilid kõikjalt Euroopast – lugu oli puudutanud saatusekaaslaste hinge. Eesti lugejateni jõudis see tekst 2006. aastal ajakirja “Kodutohter” ning ajalehe “Terviseleht” vahendusel.

Minu Väsimus – üks kohtumine

Alguses oli ... hommikune liigestejäikus. Arsti juures sain teada – mul on polüartriit. Ma ei teadnud selle kohta mitte midagi, teadsin ainult, et miski ei olnud minu juures enam nii nagu varem... Ning mõne aja pärast tuli ... väsimus. Ei olnud kerge oma sõpradele ikka ja jälle öelda, et ma ei saa (juba jälle!) peole või tantsima kaasa tulla... Ja nüüd? Nüüd on mõlemad. Mitte, et mõlemad oleksid mul kogu aeg nii, et mu elu seetõttu seisma jääks. Mitte alati. Aga ikka ja jälle. See on niiöelda üks „edasiarenev paigalseis“, nagu kirjanik Martin Walser oma lugudes „Mesmeri reisid“ kirjutab.

Täna jälle. Juba jälle väsinud. Nii väsinud, et ma suuda oma kättki üles tõsta. Ei jäägi muud üle, kui et pean end pikali heitma. Sulen silmad... Kõik on raske. Olen nagu kivikamakas. Saan oma kehaliikmeid vaevalt liigutada. Ma laman. Silmad kinni... Ja siis järsku ma naen teda! Jah, TEDA – üht väikest kuju. Midagi väga nukrat on temas... Kaks väikest, punakat silma. Kahvatu näolapp. Väga, väga kummaline.

Ma teen oma silmad jälle lahti – mis see nüüd siis oli? Nii elav, nii päris! Ah, ma olin vist poolunne vajunud ja nägin seda unes... Sulen taas oma silmad. Ta on jälle siin!!! „Kes sina siis oled?“ küsin ma uudishimulikult, aga ettevaatlikult. Ta suunab oma kaks väikest punakat silma minu poole ja vastab tasa: “Ma olen sinu Väsimus. Sa ju tunnend mind.” ... Jah, ma kuulen pettumust, isegi etteheidet tema vastuses. „Ah et SINA oled minu Väsimus!“ ütlen ma pisut ebakindlalt. Tegelikult mul on hea meel selle kohtumise üle ja ma loodan, et saan tema kohta natuke rohkem teada. Nii ma küsingi: „Kuidas sa siis just minu juurde tulid, kuidas sai sinust MINU Väsimus?“

Nüüd on tema silmis tillukest rõõmuhelki näha ja ta hakkab jutustama. Ta räägib, kui üksikuna ta end tundis ja on seda (aeg-ajalt) ikka veel. Ta pajatab, et tunneb end nii vääritimõistetuna. Et ta tahaks oma olemust, oma mõtteid ja tundeid kellegagi jagada. Ta räägib, et tal on väga palju, loendamatult palju õdesid-vendi, kes aga kõik samasugused kui temagi ... üksildased ja vääritimõistetud. Kogu suur Väsimuse-pere vajab juba oma loomu poolest inimolendit, kes oma olemuselt on pisut nõrgem. Sest ainult taolised inimesed suudavad – tema arvates – neid mõista. Ja nii ta tuligi siis minu juurde, see väike, kurvakujuline Väsimus. Tuli minu juurde, et oma elu MINUGA jagada. Ja seda ma tõepoolest ka teen. Täna seni enesele teadvustamata. Kuid nüüd, peale temaga kohtumist, jõuab üha enam mu teadvusse, et ma olen tegelikult temalt juba väga palju õppinud. Ta on mulle tõeliselt olulisi asju teada andnud. Nagu näiteks minu suhe aega. Minu suhe minusse endasse. Minu suhted teistesse. Rohkem aega enda jaoks võtta. Aega teistele võtta. Elutempot aeglustada... Ta on mulle õpetanud, et aeg-ajalt tuleb viibida „kiiruspiiranguga teel“, et siis edaspidi jälle argielu kiirteel gaasipedaalile vajutada. Minu Väsimus on mulle ka näidanud kui oluline on vaikesid tunde pühitseda – jah, need on minu pühad tunnid iseenda jaoks – selle aja kingin ma oma mõtteis oma armsatele inimestele, iseendale ja Loojale. Ja ma usun ka, et on palju inimesi, keda pidevalt saadab Väsimus, kes aga üldse ei aima, et nad tegelikult pole üksi... Jah, need on VÄGA olulised asjad, mida mu Väsimus mulle on teada andnud. Ma usun, et ma saan omalt poolt aidata temal ta üksindust kanda. Arvatavasti oli nüüd aeg küps selleks, et temaga tuttavaks saada – just nüüd, jõulude eel – see oli imekena kingitus! Seda ma nüüd talle ka ütlesin – „Aitäh, mu väike Väsimus!“. Ja – ma nägin ta nukrais silmis üht rõõmuvälgatust, jah, isegi paari rõõmupisarat... Nüüd ma tean, et ma olen oma Väsimusele toeks olemas – ja tema mulle. See on meie tõeliselt eriline suhe. Võib-olla isegi sõprus? Jah, ma usun küll – meil on nii mõndagi, millest me üksteisele jutustada saame, meil on paljut, mida teineteisega jagada...